Rhinoceros ferroviensis rex

NMBS

De neushoorns (Rhinocerotidae) zijn een familie van grote zoogdieren. Er zijn 5 soorten neushoorns: de puntlipneushoorn (of de zwarte neushoorn), de witte neushoorn, de Sumatraanse neushoorn, de Javaanse neushoorn en de Indische neushoorn. De meeste zijn in meerdere of mindere mate bedreigd worden in hun voortbestaan door handel in producten van de hoorn. Elke soort kan elke dag wel 100 liter drinken en tientallen kilo's eten.

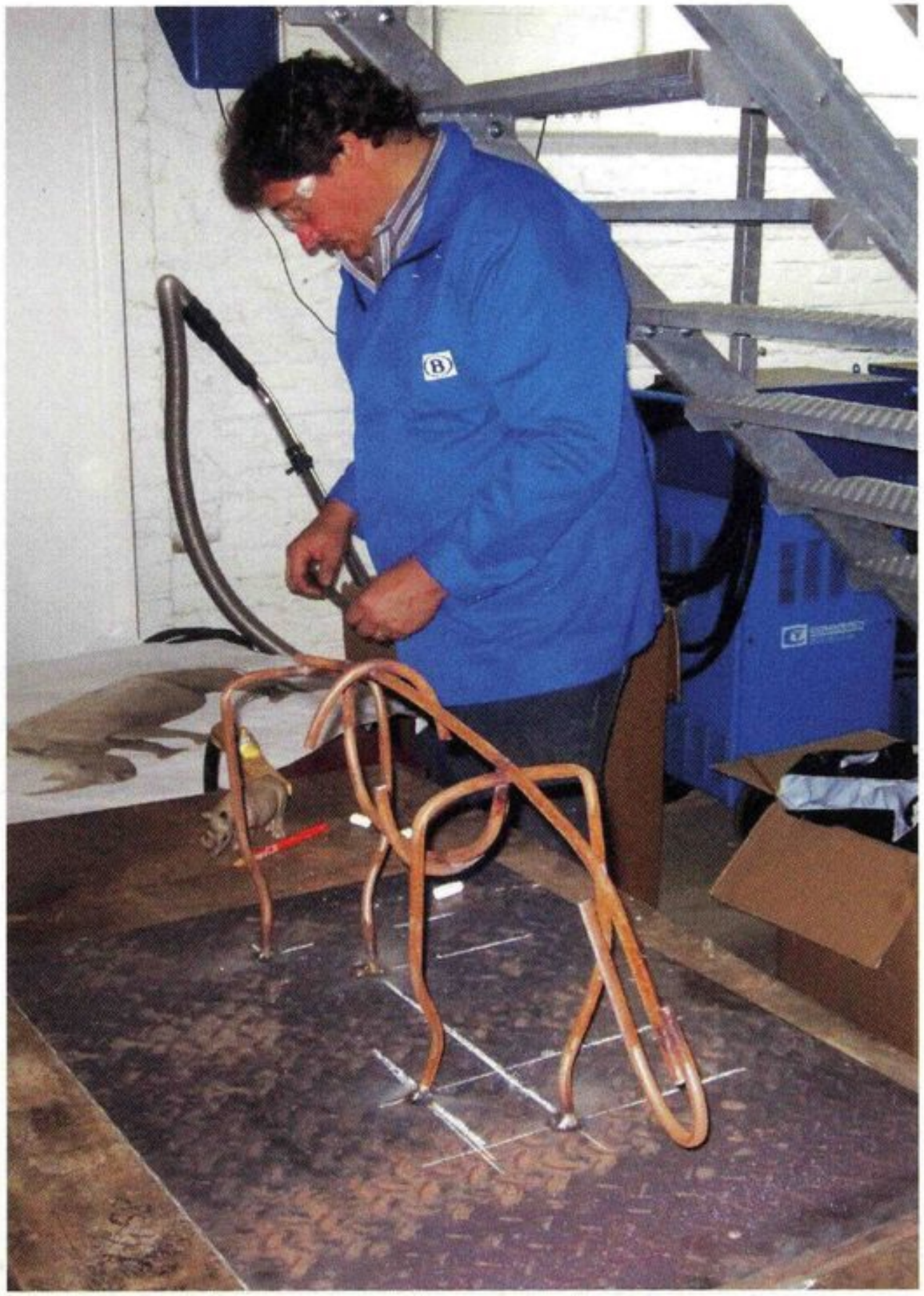

Een neushoorn is een erg vies dier. Hij is dol op modder. Modder is koel en dus heerlijk om in te rollen als je in een warm land woont. Neushoorns zijn niet zo'n beleefde beesten, want ze spelen met hun poep.
De neushoorn heeft een slecht zicht. Op 10 meter afstand ziet hij niet eens het verschil tussen een mens en een boomstronk. De hoorn groeit elk jaar 7 centimeter, maar slijt ook af. De grootste hoorn ooit gevonden was 1,58 meter.
De neushoorn kan heel erg goed ruiken. Als de wind goed staat, kan hij iemand van kilometers afstand ruiken. Zijn huid is wel 2,5 centimeter dik. Bij andere dieren is dat niet meer dan 4 millimeter!

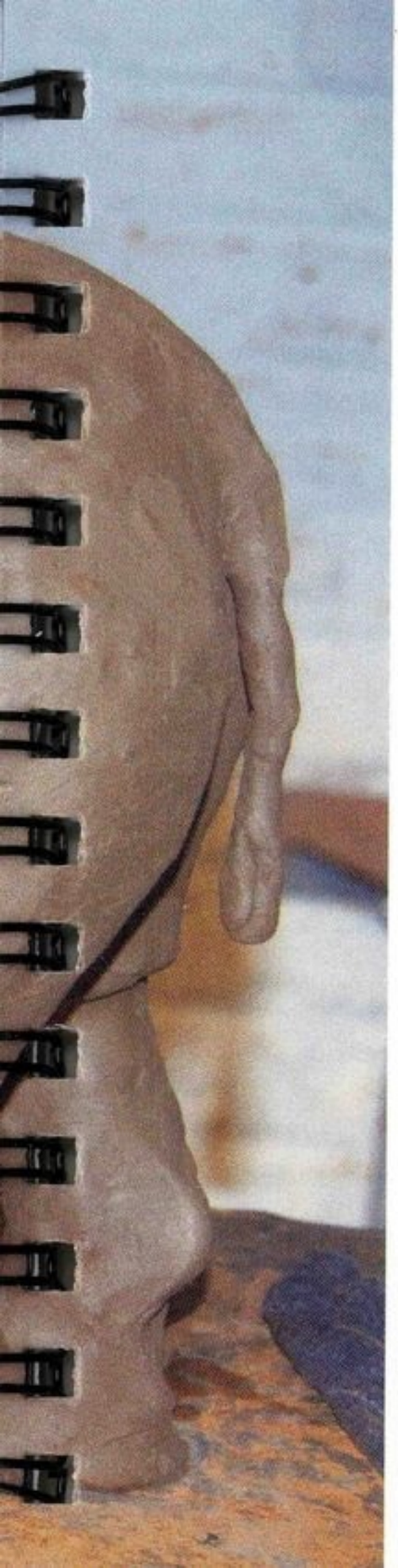

Net zoals bij de meeste zoogdieren vechten ook neushoorns voor een vrouwtje om er mee te paren. Hiervoor gebruiken ze de hoorns die op hun neuzen zitten. Met deze hoorns kunnen ze ernstige verwondingen maken, of zelfs iemand doden. Als het gevecht begonnen is, is er geen uitweg meer, de strijd gaat dus op leven en dood. Op een gegeven moment eindigt de strijd vanzelf. Een van de neushoorns heeft de strijd gewonnen en mag paren met het vrouwtje. De andere neushoorn is meestal ernstig verwond of ligt op sterven.

Na de strijd wordt er gepaard. Hoewel er hevig gevochten is, kan de moeite ook voor niets geweest zijn. Het vrouwtje (of koe) laat zich niet zomaar benaderen, want als het mannetje het niet langzaam doet zal het vrouwtje hem afwijzen of aanvallen. Als de paring voorbij is blijven ze niet lang meer bij elkaar.

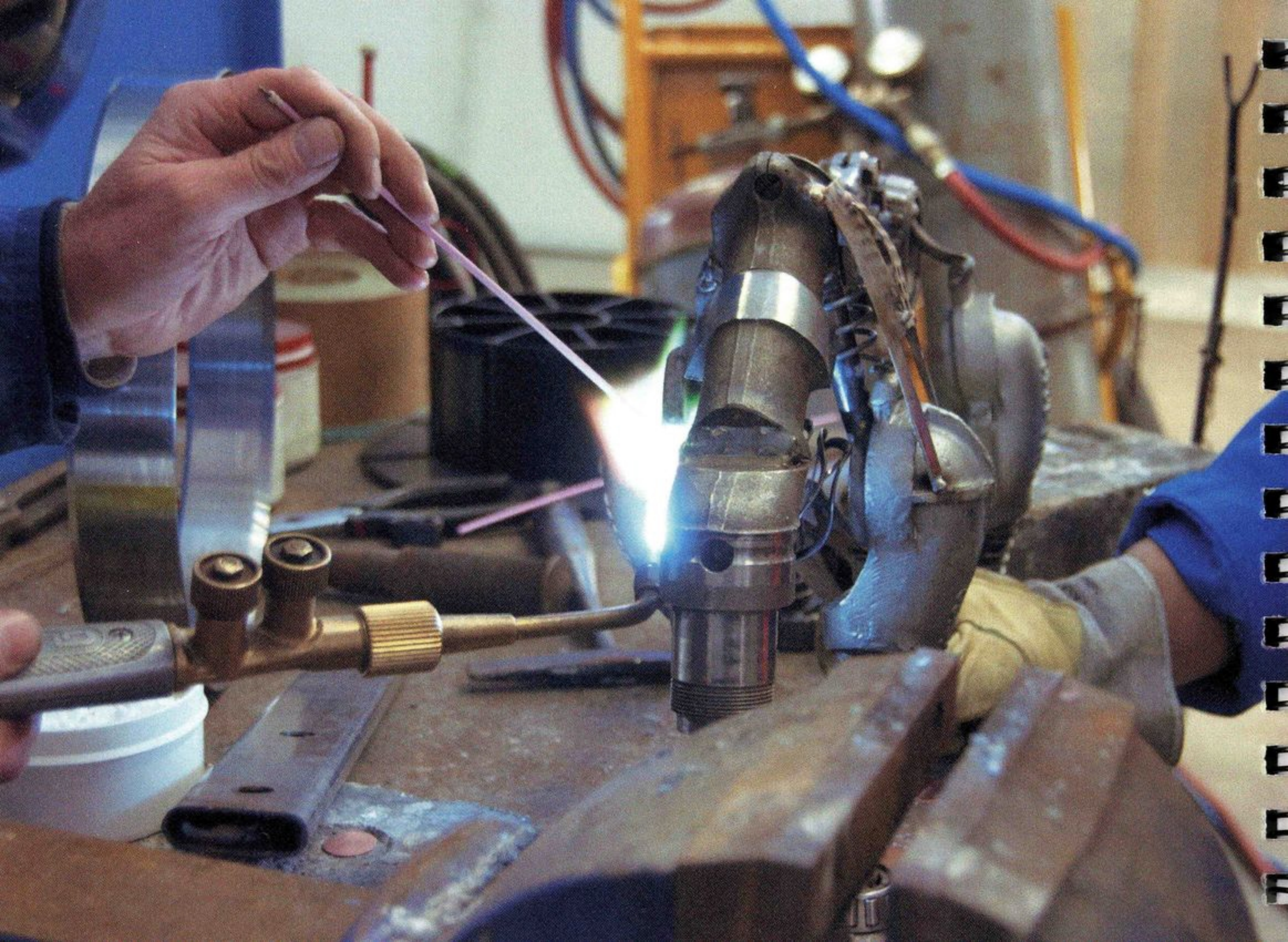

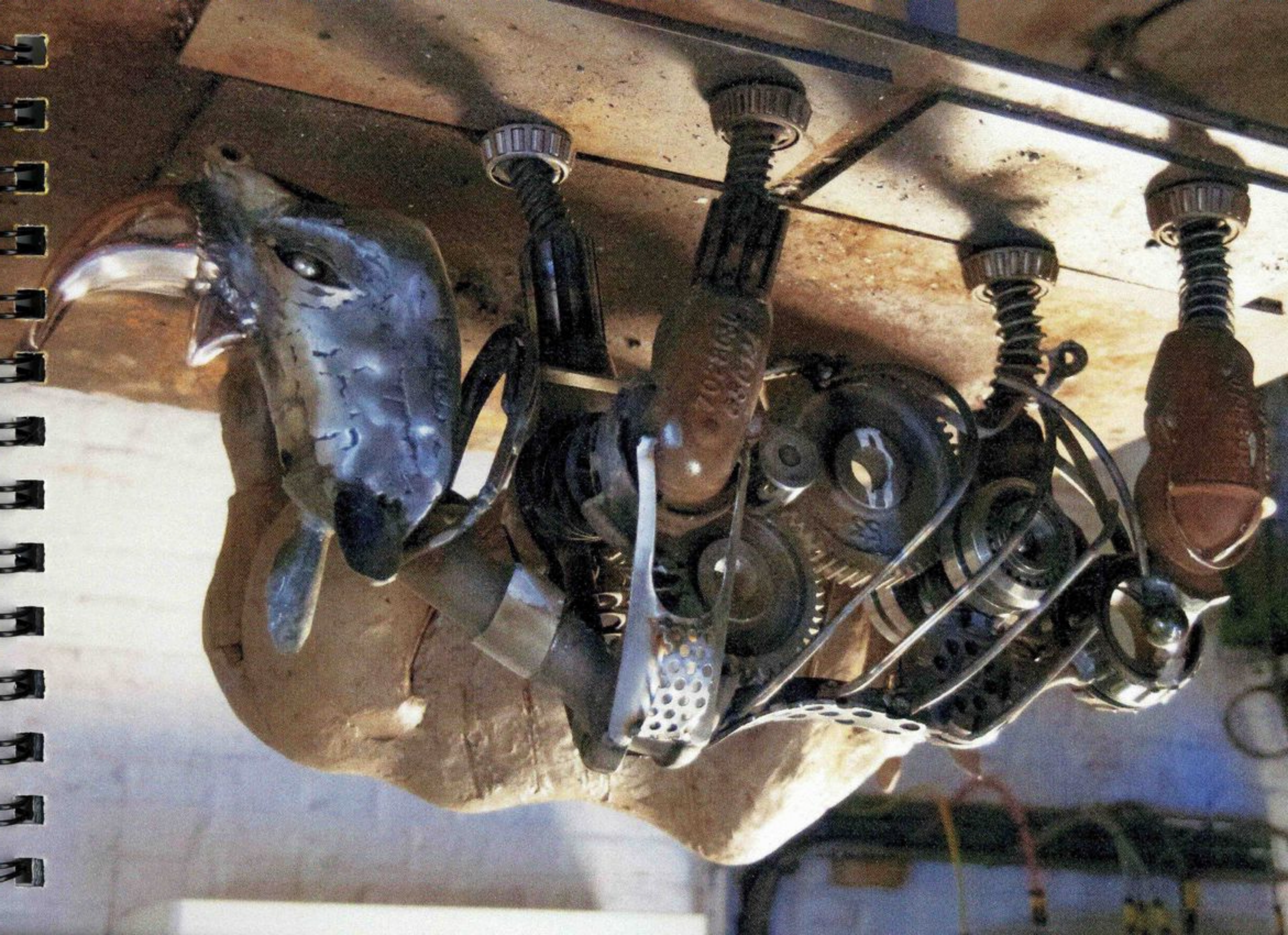

De rhinoceros ferroviensis rex of in de gewone spreektaal “spoorneushoorn” is een ongewone en zeldzame variant van de stam der rhinocerotidae. Gecreëerd uit een verzameling van treinonderdelen, staat deze kolos voor moed, volharding en onverzettelijkheid.

Kunstenaar-spoorman Philip Moerman is met dit beeld niet aan zijn proefstuk. Eerder al maakte hij de “cheminot soudé”, een archetypische spoorman, eveneens uit treinonderdelen.

De spoorneushoorn verwijst naar de beroemde absurdistische theatertekst “le rhinocéros”, van de Frans-Roemeense schrijver Eugène Ionesco. Het stuk gaat over het gevecht van het authentieke individu tegen de massa: in een wereld waar iedereen zich conformeert (en letterlijk in een neushoorn verandert) blijft deze koppig zichzelf en weigert zich aan te passen.

Beeldend kunstenaar Philip Moerman, geboren in 1961, is van kindsbeen af bezig met tekenen en knutselen. Zijn ouders schreven hem, op aanraden van zijn schoolleraar plastische kunsten, in aan de academie van Kortrijk.

Op latere leeftijd lag hij aan de basis van een kunstkring te Heule. De rode draad doorheen de thema's van zijn werken zijn het figuratieve, gezien zijn liefde voor dieren en mensen.

Philip heeft eveneens gestudeerd aan de academie van Harelbeke (en later Menen) en leerde in de klas van Bart De Zutter, een gerenommeerd kunstenaar, alle technieken voor het maken van een beeld. Na deze studieperiode vestigde hij zich in zijn eigen atelier.

Zijn geduld en creativiteit resulteren in levensechte realistische beelden en schilderijen. Hij werkt graag in brons en marmer om zijn gevoel voor detail en uitdrukking gestalte te geven.

Rhinoceros ferroviensis rex

NMBS